

Димчо Дебелянов

Спи градът

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта неверна верен син,
бродя аз – бездомен и самин –
а дъждът ръми, ръми, ръми...

Трепнали край черните стени,
стъпките размерено кънтят
и след мен невидими вървят
жалби за преминалите дни.

Образът на милото дете,
нявга озарило моя праг,
в спомена възкръсва – чист и драг –
и скръбта расте, расте, расте...

Тя дойде – дете – с пробуден жар,
с пламенна усмивка на уста,
но възжаждал вечна красота,
аз отвъргнах тленния ѝ дар.

Миналото – ах, остана то
тъмен край от скърби заледен
и оттам отпраща тя към мен
своя скръбен вик: защо, защо?

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта неверна верен син,
бродя аз – бездомен и самин,
а дъждът ръми, ръми, ръми...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6155>]